

Ulykkestilfælde. Det var altsaa vor første Indvending mod Regeringsforlaget, at det ikke paa en forstaaelig og retfærdig Maade delte Arbejderne, og at Princippet, Udgangspunktet var urigtigt, nemlig at dele Arbejderne i Stedet for at dele Ulykterne i dem, som vare forpligtende for Arbejdsgiverne, og dem, som ikke burde være det.

Den Forsikringspligt eller Forsørgelsespligt, som man saaledes lagde over paa Arbejdsgiverne, lagde man dernæst ikke paa disse paa individuel, men, om jeg saa maa sige, paa kollektiv Maade; man henførte de paagældende Arbejdsgivere, som altsaa skulde betale, til tre Afdelinger, en for Land-, Skov- og Havebrug, en for samtlige industrielle Virksomheder og en for Søfart. Hvad den anden Afdeling angik, var det overladt til Indenrigsministeren efter indvundne Erfaringer at indordne de paagældende Virksomheder i forskellige Fareklasser. Smidlertid var det ikke nogen ubetinget Forpligtelse for Arbejdsgiverne at lade sig indordne i disse Afdelinger. I § 27 var der nemlig givet Tilladelse til at blive udenfor, og det maatte forudses, at denne Udgang vilde blive benyttet i det størst mulige Omfang, da det utvivlsomt vilde medføre betydelige Besparselser for de paagældende Arbejdsgivere, hvis de ikke indtraadte i disse Afdelinger, som tilsammen udgjorde den Forsikringsforening, i Spidsen for hvilken en Statsorganisation, en Statsanstalt skulde sættes. Det vilde blive en stor Besparselse at holde sig ude, thi noget af det mærkeligste ved Forlaget var, at Kredsen af de Personer, som skulde ulykkesforsikres, ingenlunde svarede til Kredsen af Arbejdere hos de Arbejdsgivere, som skulde betale. Der var overmaade mange Arbejdere, som skulde ulykkesforsikres paa Arbejdsgivernes Bekostning, naaget de slet ikke stode i noget Arbejdsforhold til de paagældende Arbejdsgivere. Det er erkendt af Arbejderkommissionen, og det er erkendt i Lovforlaget, at dette var Tilfældet. Der var paa den ene Side alle de, som arbejdede paa den og den Maade, og paa den anden Side de industrielle Virksomheder, som man kunde faa opført paa de Lister, som skulde optages rundt omkring i Landet over Arbejdsgiverne. Der blev sagt — det staar i Arbejderkommissionens Betænkning — at det jo var rimeligt, at man vilde have ogsaa Arbejdere uden Arbejdsgivere ulykkesforsikrede, og naar man henlagde deres Forsørgelse til Arbejdsgiverne, gjorde man det af praktiske Grunde. Det fandt vi var en stor Uretfærdighed og en Arimelighed; i saa Fald kunde man lige saa godt have sagt, at alle Arbejdere skulde

være forsikrede, og at visse Arbejdsgivere, som man altsaa kunde faa ført paa disse Lister, udrede Erstatningen. Man vilde under disse Omstændigheder sikkert gøre betydelig Brug af Retten i § 27 til ikke at indtræde. Jeg stal særlig henlede Opmærksomheden paa hint Lovforlags § 27 af en anden Grund; thi den er vigtig over for det Forlag, som nu foreligger. I Regeringsforlaget § 27 indeholdes nemlig et Princip for den Lov, som ligger paa Tingets Bord i Dag. Det var nemlig disse stærke Arbejdsgivere, om jeg maa udtrykke mig saaledes, som skulde have Lov til enten at overtage Forsikringen selv eller anbringe Forsikringen hos Forsikringselskaber. De behøvede ikke at være under den almindelige Arbejdsgiverforsikringsvang; de kunde ordne for sig selv. Følgerne af denne Kollektivitet med disse Undtagelser og disse Bidrag, som skulde gives af Arbejdsgiverne og saa for Arbejdere, som de slet ikke havde noget at gøre med, vilde ganske sikkert blive, at saa mange som muligt vilde søge at blive fri for at indtræde i denne Forsikringsanstalt; og særlig vilde de gøre det, hvis Industrier vare i en saadan Orden, i en saadan Stand, at de kunde vente gennem deres gode Indretninger at erholde billige Præmier eller, hvis de selv overtogede Risikoen, kun at have faa eller ingen Ulykkestilfælde i deres Bedrift, og, mine Herrer, det, som en Arbejdsgiver forlanger — jeg er her ved et vigtigt Punkt — og er berettiget til at forlange, er, at hans Risiko bliver individualiseret og ikke at blive slaaet sammen med en hel Mængde af andre Arbejdsgivere i til Dels ganske forskellige Bedrifter fra hans egen, med hvilke han saa stal faa Last og Brast. Den, som nu ikke sørger for at gøre, hvad der kan gøres for at undgaa Ulykkestilfælde, vil i en saadan Lovgivning ikke have hjernefte Opfordring til at træffe Forandring i saa Henseende. Tværtimod, han siger: Det er saamænd lige meget, det bliver jo repareret paa os alle. Og den, som netop gerne vil gøre noget, for at Forholdene kunne blive saa sikre som muligt i hans Virksomhed, vil efter min Mening snarere ophøre med at gøre det og tabe Vysten til at bringe Osre i den Anledning, naar han ved, at den mindre paapasselige, maaste ganske ligegyldige Arbejdsherre ikke vil komme til at betale en Smule mindre end han selv, men at de alle skulde betale det samme, stæres over een Kam og i dette Forhold dele Skæbne. Vi se det jo paa forskellige andre Omraader — jeg har nu i 31 Aar bestæftiget mig med Forsikringsvæsen paa et specielt Omraade. Det vilde paa dette ikke være tænkeligt, at